

Kulcsár Árpád

Bár áldás lehetnék

VALLÁSOS VERSEK

Minek teremtettél?

Minek teremtettél engem, Istenem,
Hogy mint cserebogár elteljék életem?
Engedd meg nékem, hogy híres ember legyek,
Kit a közönség sokáig emleget!

Feltaláló lennék technika korában,
Edison, kinek talánya a lámpa,
Vagy felfedező, a nagy hős Magellán,
Ki elsőnek kelt át a Vihar – óceánján?

Honfoglaló vezér, városalapító,
Idegen földön az első honfoglaló.
Új hont építeni... Mi lehet ennél szebb,
Mint mikor tavasszal fecske épít fészket?

Nem lehetek nagy űs, híres felfedező,
Hősöknek korában kemény törökverő.
Mi lehet belőlem ebben a században,
Istenem, milyen szerep van rám osztva?

Engedd meg énnekem, hogy híres ember legyek,
Írhassak számtalan, szebbnél – szebb verseket.
Költő, író legyek, szellem egén csillag,
Egyike azoknak, kik odafent ragyognak.

Megtérés

Értésemre adtad azt, hogy létezel,
Hisz annyi széppel – jóval van telve életem,
És mi üdvöt hintél széles e világra,
Ezerféle virág, szivárvány pompája,
Te teremtetted mindezt, én Istenem.

Értésemre adtad suhogó pallossal,
Betegségekkel keményen sújtottan,
Büntetésed elől nincs mód menekülni,
Végzetem ellen nem tudok mit tenni,
Terajtad múlik minden, én Istenem.

Értésemre adtad, hogy úr vagy mindenem,
Kéklő óceánon, magasló nagy hegyen,
Természet – világ ki keze munkája,
Színpadi díszletként jön elő sorjában,
Te teremtetted mindezt, én Istenem.

Értésemre adtad, hogy tiéd a sorstábla,
Hisz a vak véletlen, váratlan fordulat
Embertömegeket magával elragad,
Kiket vezetsz egy újabb, jobb világba,
Hozd el a Kánaánt, én Uram, Istenem!

Értésemre adtad létezésedet,
Hogy nyomor gyilkol le tenger népeket,
Válogatás nélkül pusztít gyilkos láva,
És tenger betegség vág nemzetek sorába,
Te tudod mindezt, én édes Istenem.

Engedd meg énnekem, hogy utadon járjak,
Ne legyek céltábla a gonosz sátánnak,
Bocsásd meg énnekem mind fertő bűnömet,
Terjeszd ki reám végtelen kegyedet!
Hála néked, én Uram, Istenem!

Szigetcsép szőlőtelep, 1986 nyár

Az Isten

– „Nagy Fáraó – szóla Mózes,
Népünk ünnepét engedd meg
Három napra sivatagba,
Jahve az Úr, úgy akarja.”

– „Ki lenne az a nagy Jahve,
Hogy énnekem üzenetne?
Itt csak én vagyok az Isten,
Ne lázítsál, távozz innen!

Épül – e a hombár város,
Esztendei gabonához,
Erre nem volt még eszetek,
Majd adok én ünnepeket!”

Szóla Ozirisz képmása,
S kihirdeté országában.
– „Mivel a héber nép lusta,
Kemény kézzel lesz megfogva!

Téglasütéshez a pelyvát
Fuvarosim nem szállítják,
De a téglát mind elvárom,
Megismerik a korbácsom!”

Szigetcsép Szőlőtelep, 1986.

Az Úr dicsérete

Lehet – e erősebb hatalom Tenálad,
Te, ki teremtettél Földet, s Mennyországot,
Hatalmad szeretet, bölcsesség, igazság,
Bűnös emberek serege kiált tehozzád.

Oltalmazd, húzz ki a bűnnek mocskából,
Esdve kérünk, védj meg a gonosz sátántól,
Ki ezer fortéllyal, alávaló csellel
Gyehenna tüzére csábítgat készséggel.

Te vagy, én Istenem, Királyok Királya,
Végtelenül gazdag kincseid tárháza,
Miből a Mennyet teremtéd trónodnak,
Zsámolyul a Földet, a Te szent lábadnak.

Mannát szórtál bőven Izrael népének,
Negyven éven át vezetve a népet,
Hatalmas karoddal pogányoktól védted,
Bár megszegették nemegyszer a Te szent törvényed.

Megszegte törvényed már Ádám és Éva,
Lázadó Lucifer szavára hallgatva
Gyilkos gyümölcsét a tudás fájának
Megették, átadván maguk a rút halálnak.

Bűnösök bűnhődtek Gyehennának lángján,
És egyre nagyobb Úr lett a Földön a sátán,
Gyarló ember keze sok bálványt készített,
És egyre kevesebben ismertek Tégedet.

Gonosz teremtményi voltak Lucifernek,
Hódítás, elnyomás és terrrorszervezet,
Legelső király, istenként imádva
Rabszolga legalul, barmoknak sorában.